

Arrest

nr. 179 944 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre de onderhavige vordering is gericht tegen de vrijheidsberovende maatregel, die in de bijlage 13septies is vervat (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Algemeen kader

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals hierboven vermeld bepaalt artikel 43, §1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewone karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling, waarin de vreemdelingenwet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De verzoekende partij zet, aangaande het dringende karakter, in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Aan verzoeker werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding en met het oog op verwijdering van het grondgebied.

Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd met het oog op repatriëring. Hij verblijft momenteel in het gesloten centrum van Merksplas.

Verzoeker maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Aldus dient te worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zouden komen, waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit zou verliezen.

Aan het uiterst dringend karakter is derhalve voldaan (artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet)”

3.2.3. Ter terechtzitting geeft de voorzitter aan dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij na de bestreden beslissing, doch voor het vaststellen van de terechtzitting, een eerste asielaanvraag heeft ingediend op 12 december 2016.

De advocaat van de verzoekende partij betwist dat een asielaanvraag hangende is en meent dat de verzoekende partij afstand heeft gedaan van haar asielaanvraag. Hij verwondert er zich over dat er heden een asielaanvraag is niettegenstaande de afstand. Ook wijst hij er op dat het, indien er een asielaanvraag hangende zou zijn, vreemd is dat hij bij het opvragen van de beslissingen op grond waarvan de verzoekende partij werd vastgehouden, op 14 december 2016 om 16u54 enkel de *in casu* bestreden beslissing kreeg van het centrum in Merksplas, en niet de bijlage 13*quinquies* en de bijlage 39*bis* die de verzoekende partij werden betekend ten gevolge van haar asielaanvraag terwijl uit het dossier blijkt dat deze beslissingen de verzoekende partij reeds werden betekend op 14 december 2016 ten laatste om 15u57.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij afstand heeft gedaan van haar op 12 december 2016 ingediende asielaanvraag. Ook verklaart de advocaat van de verwerende partij ter terechtzitting dat er een asielaanvraag hangende is en dat de verwerende partij er geen belang bij heeft een eventuele afstand door de verzoekende partij van haar asielaanvraag te verzwijgen. Voorts is de advocaat van de verzoekende partij niet bij machte om enig bewijsstuk over te maken waaruit zou dienen te blijken dat de verzoekende partij afstand heeft gedaan van haar op 12 december 2016 ingediende asielaanvraag.

Waar de advocaat van de verzoekende partij betoogt dat hem enkel de *in casu* bestreden beslissing werd overgemaakt bij de vraag naar de beslissing(en) op grond waarvan de verzoekende partij werd vastgehouden, terwijl de bijlage 13*quinquies* en de bijlage 39*bis* reeds werden betekend aan de

verzoekende partij, stelt de Raad vast dat de advocaat van de verzoekende partij niet aantoont dat hij deze vraag richtte aan het gesloten centrum in Merksplas of dat, indien hij deze vraag richtte aan het gesloten centrum, hij enkel de *in casu* bestreden beslissing kreeg toegestuurd. Bovendien kan uit het eventueel niet toesturen van de bijlage 13*quinqies* en de bijlage 39*bis* aan de advocaat van de verzoekende partij niet zonder meer afgeleid worden dat de verzoekende partij afstand heeft gedaan van haar op 12 december 2016 ingediende asielaanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend op 12 december 2016. De advocaat van de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verzoekende partij afstand heeft gedaan van voormelde asielaanvraag.

3.2.4. De voorzitter geeft ter terechtzitting aan dat eerst een beslissing inzake deze asielaanvraag moet worden genomen alvorens tot de tenuitvoerlegging van enige verwijderingsmaatregel kan worden overgegaan, zodat het uiterst dringende karakter van de vordering kan worden betwist.

Immers, nu de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend, waarover thans nog geen beslissing is genomen, kan de thans bestreden beslissing niet worden uitgevoerd zolang de asielprocedure nog niet haar beslag heeft gekregen. De tenuitvoerlegging van de bestreden akte is derhalve reeds geschorst.

Voorts bevatten de stukken van het administratief dossier ook geen elementen die wijzen op een begin van uitvoering. Er is nog geen datum voor repatriëring vastgesteld, noch blijkt dat er stappen zijn ondernomen met het oog op een daadwerkelijke verwijdering. Een imminente tenuitvoerlegging van de thans bestreden akte ligt dan ook niet voor.

De verzoekende partij kan een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging overeenkomstig artikel 39/82, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet en een beroep tot nietigverklaring indienen. Indien de asielprocedure negatief zou worden afsloten en de verwijdering wordt imminent, dan kan de verzoekende partij voorlopige maatregelen vorderen, overeenkomstig artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. De belangen van de verzoekende partij zullen op deze manier volledig worden gevrijwaard, nu ook de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een opschortende werking heeft.

Hierop gewezen ter terechtzitting, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat hij hieraan weinig kan toevoegen en dat hij enkel kan wijzen op zijn uiteenzetting over een nuttig rechtsmiddel. In zijn uiteenzetting in het verzoekschrift wordt gesteld dat, indien de vordering niet ontvankelijk wordt verklaard, de verzoekende partij geen enkel rechtsmiddel ter beschikking heeft om haar grieven ontleend aan het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, door een onafhankelijk en onpartijdige instantie te laten onderzoeken en gepast herstel te kunnen verkrijgen naar aanleiding van een nieuwe verwijderingsmaatregel. Gelet op de vaststellingen in de vorige alinea maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel ontbeert.

3.2.5. In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond.

3.3. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER